

WIELKOPOLSKI WOJEWÓDZKI INSPEKTOR
INSPEKCJI HANDLOWEJ
Al. Marcinkowskiego 3, 61 -745 Poznań

Poznań, dnia 2 grudnia 2024 r.

D/LE.UH.8361.104.2024

ZPO

Hanna Siejek
RESTAURACJA „KOGUCIK”
HANNA SIEJEK
pl. Zielony Rynek nr 12
64 – 020 Czempień

DECYZJA

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, działając na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (tj. Dz. U. z 2024 r., poz. 572), zwanej dalej „Kpa” oraz art. 40a pkt 1, art. 40b ust. 1 pkt 1 i art. 40b ust. 2 i 4 oraz art. 40a pkt 3, art. 40b ust. 1 pkt 1 i art. 40b ust. 2 i 4 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. *o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej* (tj. Dz. U. z 2024 r., poz. 433 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego,

wymierza

przedsiębiorcy, Hannie Siejek, prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą: RESTAURACJA „KOGUCIK” HANNA SIEJEK, pl. Zielony Rynek nr 12, 64 – 020 Czempień, NIP 7850011471, karę pieniężną w łącznej wysokości 1.000,00 zł (słownie: jeden tysiąc złotych 00/100), w tym kwotę 500,00 zł (słownie: pięćset złotych 00/100) wynikającą z art. 40a pkt 1 ustawy za niewykonanie obowiązku określonego w art. 3b ust. 1 ustawy oraz kwotę 500,00 zł (słownie: pięćset złotych 00/100) wynikającą z art. 40a pkt 3 ustawy za niewykonanie obowiązku określonego w art. 3b ust. 3 ustawy.

Należność wynikającą z wymierzonej kary pieniężnej strona postępowania administracyjnego (przedsiębiorca) zobowiązana jest uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, Nr konta NBP O/O Poznań: 96 1010 1469 0032 7422 3100 0000, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o jej wymierzeniu stanie się ostateczna.

UZASADNIENIE

Inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu Delegatura w Lesznie działający na mocy upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 26 lipca 2024 r. nr D/LE.UH.8361.104.2024, przeprowadzili w dniach 26 lipca do 2 sierpnia 2024 r., kontrolę w Restauracji „KOGUCIK”, pl. Zielony Rynek nr 12, 64-020 Czempień prowadzonej przez przedsiębiorcę Hannę Siejek, NIP: 7850011471.

Ustalono, że kontrolowany przedsiębiorca prowadzi jednostkę gastronomiczną, w której oferowane są potrawy i napoje pakowane przez tego przedsiębiorcę w produkty jednorazowego

użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami. W ramach podjętych czynności kontrolnych sprawdzono rzetelność obsługi konsumentów oraz przestrzeganie przez przedsiębiorcę obowiązku wynikającego m.in. z art. 3b ust. 1 ustawy, tj. pobierania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej "opłatą". W wyniku rozliczenia zakupu kontrolnego ustalono, że w restauracji nie została pobrana opłata za jeden pojemnik papierowy z pokrywką z tworzywa sztucznego oraz dwa pojemniki z tworzywa sztucznego, w których zostały inspektorom, w ramach zakupu kontrolnego, podane dania na wynos. Na wydanym inspektorom paragonie fiskalnym nie wyodrębniono opłaty za ww. trzy produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych będące opakowaniami. Według wyjaśnień pełnomocnika przedsiębiorcy opłata ta nie zawierała się również w cenie oferowanych potraw ani w cenie opakowań.

Niepobranie opłaty stanowi naruszenie przez przedsiębiorcę art. 3b ust. 1 ustawy, zgodnie z którym, *„Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej "opłatą". Zgodnie z załącznikiem nr 6 do ustawy: „Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszaniu stosowania zalicza się:*

- 1) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
- 2) pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.”.

Ponadto w toku czynności kontrolnych sprawdzono, czy zgodnie z art. 3b ust. 3 ustawy, przedsiębiorca zapewnia dostępność opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, będących opakowaniami.

Wg. oświadczenia pełnomocnika przedsiębiorcy na stanie lokalu nie było opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, będących opakowaniami.

Niezapewnienie dostępności opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami stanowi naruszenie przez przedsiębiorcę art. 3b ust. 3 ustawy, zgodnie z którym, *„Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1 (tj.: Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty), jest obowiązany do zapewnienia dostępności opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, wytworzonych z materiałów innych niż tworzywa sztuczne, w tym innych niż tworzywa sztuczne ulegające biodegradacji, lub dostępności opakowań wielokrotnego użytku”.*

Zgodnie z treścią art. 3b ust. 4 ustawy nadzór nad przestrzeganiem przez przedsiębiorców przepisów art. 3b ust 1 - 3 sprawuje Inspekcja Handlowa na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 312 z późn. zm.).

Jak wynika z art. 40a pkt 1 ustawy: „Administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto: wbrew przepisowi art. 3b ust. 1 nie pobiera opłaty od użytkownika końcowego nabywającego produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami.”.

Natomiast z art. 40a pkt 3 ustawy wynika: „Administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto: wbrew przepisowi art. 3b ust. 3 nie zapewnia dostępności opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, wytworzonych z materiałów innych niż tworzywa sztuczne, w tym innych niż tworzywa sztuczne ulegające biodegradacji, lub dostępności opakowań wielokrotnego użytku”.

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej uznał, że zasadne jest wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązków określonych w art. 3b ust. 1 ustawy oraz kary pieniężnej za naruszenie obowiązku określonego w art. 3b ust. 3 ustawy. Pismem z dnia 29 października 2024 r., znak D/LE.UH.8361.104.2024 (data doręczenia stronie 4 listopada 2024 r.), organ zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Stronę pouczone, że może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się co do zebranych dowodów i co do przesłanek wymiaru kary uregulowanych w art. 40b ust. 4 ustawy oraz zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami, a także przedstawić stanowisko w powyższej sprawie oraz składać wnioski dowodowe, w terminie 14 dni od daty doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego, co stanowi realizację art. 10 § 1 Kpa. Strona skorzystała z przysługującego jej uprawnienia i pismem z dnia 8 listopada 2024 r. poinformowała, że zarzut naruszenia obowiązku określonego w art. 3b ust. 1 oraz art. 3b ust. 3 ustawy jest bezprzedmiotowy, bowiem odnosi się do odmiennego stanu faktycznego i prawnego. Przedsiębiorca wyjaśnił, że: „Na wydanym inspektorom paragonie fiskalnym nie wyodrębniono opłaty za wydane opakowania z następujących powodów:

1) Pojemnik papierowy z pokrywką z tworzywa sztucznego nie należy do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Wśród produktów wymienionych w załączniku nr 6 ustawy wyszczególniono wykonane z tworzywa sztucznego jednorazowe pojemniki na żywność z pokrywką lub bez. W tym przypadku pokrywki i wieczka odnoszą się do pojemników wykonanych z tworzywa sztucznego. Jeżeli więc pojemniki wykonane są z papieru, to zarówno te produkty jak i ich pokrywki i wieczka, także wykonane z tworzywa sztucznego, nie podlegają przepisom ustawy.

2) Wydane pojemniki wykonane z tworzywa sztucznego nie należą do pojemników jednorazowego użytku. Pojemniki posiadają potwierdzone właściwości wielokrotnego użycia i nie obejmuje ich opłata konsumentka, przepis art. 3b. ust. 1 ustawy. Na dowód załączono stosowne oświadczenia i deklaracje na produkty wielokrotnego użytku”.

Ponadto przedsiębiorca oświadczył w piśmie, że „Restauracja posiadając opakowania wielokrotnego użytku zapewnia opakowania alternatywne do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, będących opakowaniami.”

Odnosząc się do twierdzeń zawartych w piśmie strony z dnia 8 listopada 2024 r., Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wskazuje w zakresie pkt 1, że zgodnie z definicją zawartą w ustawie, „produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych to produkt, który jest w całości lub w części wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.” W związku z powyższym produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku do ustawy wchodzi w zakres jej stosowania, jeżeli są w całości lub częściowo wykonane z tworzyw sztucznych, jak określono w art. 2 pkt 9e i 11aa ustawy.

Obowiązek pobierania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego napoje lub żywność zapakowane w opakowania wykonane w całości lub w części z tworzywa sztucznego, wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, dotyczy m.in.: kubków na napoje, w tym ich pokrywek i wieczek oraz pojemników na żywność, w tym pojemników takich jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowanych w celu umieszczania w nich żywności. Zważyć należy na cele ustawy, którymi są zwiększenie świadomości konsumentów w zakresie ochrony środowiska, ograniczenie wprowadzania do obrotu opakowań lub części opakowań z tworzyw sztucznych oraz ułatwienie finansowania publicznych instrumentów ochrony środowiska. Nie ulega wątpliwości, że jeśli pojemniki na żywność lub napoje lub choćby ich części (np. wieczka) wykonane są z tworzywa sztucznego, to podlegają opłacie w myśl przepisów ustawy. Stanowi o tym również Załącznik nr 6 do ustawy, stanowiący m.in., że „Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszeniu stosowania zalicza się kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka”.

Wykładnia zawężająca przepisów, w tym art. 3b ust. 1 ustawy, jest niedopuszczalna, gdyż mijalaby się z samym jej celem, którym jest systemowe usprawnienie mechanizmów ochrony środowiska, w tym ograniczenie wytwarzania odpadów z tworzyw sztucznych.

Odnotowania wymaga, że podczas kontroli rozpoczętej w dniu 26 lipca 2024 r. zamówione potrawy na wynos zapakowane były w 3 pojemniki:

- naleśniki w pojemnik z tworzywa sztucznego,
- sałatka grecka w pojemnik papierowy z pokrywką z tworzywa sztucznego,
- sos do sałatki greckiej w pojemnik z tworzywa sztucznego.

Odnosząc się do punktu nr 2 pisma strony z dnia 8 listopada 2024 r. należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 3 pkt 2a Dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz. U. UE. L. z 1994 r. Nr 365, str. 10 z późn. zm.), dalej zwanej „dyrektywą”, „opakowanie wielokrotnego użytku oznacza opakowanie przeznaczone, zaprojektowane i wprowadzone do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jednego cyklu życia wielokrotną rotację poprzez powtarne napełnienie lub ponowne użycie do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone”. Zgodnie z pkt 2 załącznika II dyrektywy, opakowania wielokrotnego użytku powinny m.in. posiadać właściwości fizyczne oraz cechy opakowań pozwalające na ich wykorzystanie w określonej ilości rotacji, przy normalnie łatwych do przewidzenia warunkach zastosowania. Implementację dyrektywy do krajowego porządku prawnego stanowią przepisy ustawy. Definicja legalna produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego została uregulowana w art. 2 ust.

9e ustawy, zgodnie z którym jako produkt jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego - rozumie produkt, który jest w całości lub części wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony. Zatem jeśli do potraw pakowanych na wynos użyto opakowań z tworzywa sztucznego, nie ma podstaw faktycznych, aby twierdzić, że opakowania te podlegają zwrotowi.

Podkreślenia wymaga, że również osoba upoważniona oświadczyła w toku czynności kontrolnych (oświadczenie z dnia 26 lipca 2024 r. – w aktach sprawy), że opłata konsumencka za opakowania z tworzywa sztucznego nie jest pobierana przez przedsiębiorcę, który ponadto nie posiada opakowań alternatywnych.

Jak stanowi art. 40c ust. 1 ustawy, do administracyjnych kar pieniężnych nie stosuje się przepisu art. 189f Kpa.

Organ ustalił, że w sprawie nie wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 40b ust. 5 ustawy. Strona nie przedstawiła organowi dowodów i okoliczności wskazujących, że dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można było od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których strona nie mogła przewidzieć.

Zgodnie z treścią art. 40b ust. 4 ustawy: *„Przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.”*

Oceniając stopień szkodliwości naruszenia oraz rodzaj i zakres naruszenia organ ustalił, że w należącej do strony restauracji prowadzono sprzedaż potraw na wynos w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, będących opakowaniami. Przedsiębiorca zobowiązany był czynić zadość wymogom wynikającym z art. 3b ust. 1 oraz art. 3b ust. 3 ustawy, które określają jednoznacznie obowiązek pobierania opłaty za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz obowiązek do zapewnienia dostępności opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, wytworzonych z materiałów innych niż tworzywa sztuczne, w tym innych niż tworzywa sztuczne ulegające biodegradacji, lub dostępności opakowań wielokrotnego użytku określone w przepisach ustawy. Niepobieranie wymaganej opłaty istotnie wpływa na realizację celów ustawy, w szczególności w zakresie ochrony środowiska. Organ uwzględnił, iż zakres działalności strony nie jest znaczny; należy ona do grupy małych przedsiębiorców. Analizując stopień przyczynienia się strony do powstania naruszenia prawa organ zważył, że kontrolowany przedsiębiorca, działając na rynku jako podmiot profesjonalny, ma obowiązek znać i stosować aktualnie obowiązujące przepisy prawa. Strona powinna była dołożyć należytej staranności, aby działalność gospodarcza była prowadzona zgodnie z prawem.

Odnosząc się do okresu naruszenia, organ wziął pod uwagę, iż art. 3b ust 1 ustawy wszedł w życie 24 maja 2023 r., natomiast z dniem 1 stycznia 2024 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 7 grudnia 2023 r. w sprawie stawek za produkty jednorazowego użycia z tworzyw sztucznych będące opakowaniami (Dz.U. z 2023 r., poz. 2679). Strona zatem miała co najmniej pół roku na zapoznanie się i wdrożenie

obowiązujących przepisów prawa. Co więcej, kontrola została poprzedzona zawiadomieniem o zamiarze jej przeprowadzenia, w którym wskazano jej zakres przedmiotowy, mimo to, strona zaprzestała naruszeń dopiero w wyniku przeprowadzenia kontroli.

Organ uwzględnił także, że przedsiębiorca nie był wcześniej karany za naruszenie przepisów ustawy.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zastosował środki w postaci wymierzenia kary pieniężnej w dolnej granicy ustawowej wysokości kary, odpowiednio do stopnia naruszenia obowiązków i stanu faktycznego sprawy, tj.:

1. 500,00 zł z tytułu niepobierania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego napoje lub żywność pakowane przez przedsiębiorcę w produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami;
2. 500,00 zł z tytułu niezapewnienia dostępności opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami.

Zgodnie z treścią art. 40b ust. 6 ustawy należność z tytułu administracyjnych kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.

Przedsiębiorca jest zobowiązany wpłacić karę na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, podany w sentencji decyzji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna. Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *Ordynacja podatkowa* (t.j. Dz.U. 2023, poz. 2383 z późn. zm.).

Pouczenie:

1. Od niniejszej decyzji na podstawie art. 127 § 1 i 2 Kpa oraz art. 129 § 1 i 2 Kpa w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej przysługuje stronie odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 00-950 Warszawa, Plac Powstańców Warszawy 1, składane na piśmie za pośrednictwem Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, skr. poczt. Nr 254, 60-967 Poznań 9, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.
2. Zgodnie z art. 127a § 1 Kpa przed upływem terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.
3. Zgodnie z art. 127a § 2 Kpa z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Skutkuje to również brakiem możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy *Ordynacja podatkowa*. Uprawnienia organów podatkowych przysługują Wielkopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej.
5. Kara pieniężna podlega egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o *postępowaniu egzekucyjnym w administracji* (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 2505 z późn. zm.) w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

Otrzymują:

- 1) Strona;
- 2) BA;
- 3) a/a.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej

Elżbieta Wetmińska-Kędra